

Dõ tuli lätte. Rõit kolm heitsiwad magama. Muid kodus ei olnud kui üksi peremees, perenaene ja Tiit. Peremees ja perenaene magasiwad tagakambri ja Tiit magas eeskambri. Tiit ei tulnud laua aega und pääle, sest et ta süda wäga turb oli. Ta mõitles oma elu üle järele, ja wolas palju filmapisaraid sekka.

Wõis leiskõõ aeg olla, aga Tiit ei tulnud ikka und. Korraka kuulis ta abju kohal lae sees wäikest priginemist, nagu oleks suur roit kambri lage närinud. Ta ei pannud sest juuremat ühtegi tähele. Prigin lõks aga ikka aega mõõda suuremaks. Äkiste nägi Tiit, ku hulk tuliseid süsa ja tule fädemeid abju kõrwa maha kukku. Suure ehmatusega kargas ta asemelt ja pani nii ruttu kui wõimalik riided selga, jooksis abju juu ägi hirmudes, et lagi üsna lõginal põles. Teiwa tegemiseks oli abi hästi lüüetud saanud, ja korsten oli wiist kuskilt wigane olnud, mis läbi tuli lakke sattunud ja see põlema hakanud.

Tiit lõi kogemata filmad aknate poole, mis linasest riidest gardinatega siinni oliwad, ja nägi oma weel suuremaks ehmatuseks, et hele kuma riide pääle paisis. Silmapilk jooksis ta wälja, ja oh häda! katusest läis juba mitmest kohast suur tuleteek wälja. Muid oli tal kõik selge: Tuli oli lahki pääsenud ja hulga õlgede sisse läinud, mis põõningul oliwad. See läbi oli leek nii ruttu suureks läinud.

Siin ei olnud enam aega wiita. Ruttu jooksis ta sisse tagasi, aratas peremehe ja perenaese ülesse, kes alles sügawas unes oliwad. Need ehmatasiwad mõlemad wäga ära. Kärmeeste aitasiwad perenaene ja Tiit peremest kambri wälja, sest tema jalg oli wäga haige, ei saanud muidu kui fargu najal suure waewaga läia. Perenaene oli nõrga werega inimene. Nii pea kui nad uksest õue astusiwad, langes ta põlewat leeki katusel nähes minestusesse. Tiit toetas nüüd peremest ja wiis teda majast natuke laugemale. Siis kandis ta ka perenaese eemale. Häda oli põhjatu suur. Majast ei wõinud enam midagi päästa. Wäljaotsa talu seisis teistest kaunis laugel. Pääle selle

oliwad inimesed ümbert ringi kõik heinamaal, nii et kergi enam parasjal ajal appi ei saanud.

Korraka tuli Jüri meelde, et tema raha ja rahapaberid kõik alles tagakambri kummutis on. Ta oli seda enne ehmatuses ära unustanud. Ta hüüdis suure häälega:

„Tiit, mis nüüd teha? Ma rahawarandus on kõik alles tagakambri kummutis. Ma jään sel wiisil waeseks meheks!“

„Kus kummuti wõti on?“ küsis Tiit ruttu.

„Wõti on tagakambri woodi kohal wana otjas,“ wastas peremees.

Ruttu jooksis Tiit tuppa. Peremees hüüdis talle järele: „Ära mine enam sisse, Tiit; eks ja näin'd, et kammer ka põles. Ägi ehk kukub sulle kaela, siis on kahju weel suurem ja hirmsam.“

Äga Tiit ei hoolinud sest ühtegi. Warsti oli ta tagakambri, leidis wõime üles, tegi filmapilk kummuti lahki, wõttis ruttu kõik raha ja paberid, nii kui ka kallimad riided jälle ja lõi wälja peremehe juure. Siis läks ta nagu lennuk majasse tagasi, ega pannud peremehe leeldu tähelegi.

Sees kiskus ta ruttu aknad lahki ja wiskas nii palju, kui ta jõudis, riideid ja majariistu wälja. Kallimad asjad said sel wiisil kõik päästetud. Üksi kummut ja kaks kappi, mis wäga suured oliwad Tiitule ükspäini tõsta, jäiwad sisse.

„Tule wälja üks ford, Tiit, ja põled ära!“ kisas peremees kõigest jõust, kui Tiit ikka weel asju wälja fraamis.

Baheajal oli juba tagakamner tuld täis ja eeskambri lagi põles niisama. See täitis eeskambri palawa suitsuga. Muid alles hüppas Tiit aknast wälja. Ka mõned inimesed tuliwad ligidalt taludest juba siina ja aitasiwad aknast wälja wisatud asjad laugemale kanda. Ka perenaene toibus minestusest ülesse, aga oli ehmatusest nagu alwatud.

Pärast tuli inimesi juure küllalt, aga kõik oli juba hiljaks jäänud. Ei aidanud kustutamine enam midagi, sest kustutamise nõud oliwad puudulised, ja puumaja põles wäga karedaste. Onnaks oli tuul korjalautade ja rebe